

Op weg naar Agriturismo La Stella Verde

Joan Kols

Zijn we er al bijna?” roept Mees, de jongste van 15, voor de tiende keer vanaf de achterbank. Tim, zijn 17-jarige broer, zucht en rolt met zijn ogen. “Mees, wat denk je zelf?” zegt hij, terwijl hij op zijn telefoon naar de route kijkt. Anne, hun moeder, zat achter het stuur. Ze had haar zonnebril op en probeerde zich niet te laten afleiden door het gekibbel van haar tieners. Het was een lange reis geweest vanuit Nederland, maar ze waren er bijna. Hun bestemming? Agriturismo La Stella Verde, een afgelegen boerderij in de Marken, hoog in de bergen. Het klonk idyllisch: rust, prachtige natuur en weg van alle drukte. Maar zoals dat gaat met idyllische plekken, waren ze niet makkelijk te vinden.

Verdwaald

“Oké, ik weet zeker dat dit de verkeerde weg is,” zei Tim terwijl hij naar de kaart op zijn telefoon keek. “Er is hier letterlijk niks, mam.” Anne keek nerveus om zich heen. Ze had de navigatie gevolgd, maar de smalle weg waar ze nu op reden leek steeds meer op een wandelpad. Links was een steile helling omhoog, rechts een afgrond die eindeloos diep leek. “Dit is vast een avontuurlijke route,” mompelde Anne, meer tegen zichzelf dan tegen de jongens. “Avontuurlijk? Je bedoelt: levensgevaarlijk,” zei Mees, die zijn gordel nog strakker aantrok. Ze reden nog een paar kilometer door, maar toen de weg ineens werd geblokkeerd door een grote tak, wist Anne zeker dat ze fout zaten. “Oké, we keren om,” zei ze. “Serieus?” zei Tim, die opkeek van zijn telefoon. “Waar dan? Dit pad is tien centimeter breed.” Anne zuchtte diep en stapte uit de auto. Het was stil. Té stil. Geen andere auto’s, geen mensen. Alleen het geluid van de wind en een paar vogels in de verte.

De mysterieuze voorbijganger

Net toen ze zich begon af te vragen wat te doen, hoorde ze voetstappen. Uit het niets verscheen een man. Hij was lang, had een verweerd gezicht en droeg een hoed die eruitzag alsof hij al honderd jaar oud was. Hij liep rustig met een stok in zijn hand en een mand met kruiden. “Buongiorno!” riep hij opgewekt, alsof het de normaalste zaak van de wereld was om een verdwaalde auto in the middle of nowhere tegen te komen. Anne probeerde zich snel te herpakken. “Eh, buongiorno,” zei ze, terwijl ze zenuwachtig glimlachte. “Ik... eh, we zijn een beetje verdwaald. We zoeken Agriturismo La Stella Verde.” De man, die zich voorstelde als Signor Vincenzo, knikte langzaam. “Ah La Stella Verde. Prachtig, maar moeilijk te vinden. Volg mij,” zei hij in gebroken Engels. “Gelukkig,” fluisterde

Anne opgelucht. Maar Mees en Tim waren minder enthousiast. “Serieus, mam?” fluisterde Mees. “We gaan één of andere vreemde gast volgen? Dit klinkt als het begin van een horrorfilm.” “Heb je een beter idee dan?” antwoordde Anne kort.

De eindbestemming

Nadat Vincenzo de grote tak had weggesleept, liep hij voor hen uit en gebaarde dat ze hem moesten volgen. Anne reed stapvoets achter hem aan, terwijl Mees en Tim achterin met een mengeling van wantrouwen en nieuwsgierigheid naar de man keken. “Denk je dat hij echt de weg weet?” vroeg Mees. “Ik weet het niet, maar hij loopt alsof hij dit elke dag doet,” zei Tim. De weg werd steeds steiler en kronkeliger. Anne moest al haar concentratie gebruiken om de auto op het pad te houden. Maar na een half uur op deze spannende route zagen ze eindelijk iets wat hoop gaf: een bordje met ‘La Stella Verde’ erop. “Zie je wel!” zei Anne triomfantelijk. “We zijn er bijna!” Mees en Tim keken uit het raam. Voor hen lag een prachtige oude boerderij met rode dakpannen en een zwembad met uitzicht over glooiende heuvels en groene velden. Het leek recht uit een film te komen.

Mens of geest

Anne stapte uit en draaide zich om om Vincenzo te bedanken. Maar hij was nergens meer te zien. “Waar is hij?” vroeg Tim, terwijl hij zoekend om zich heen keek. “Misschien ging hij terug,” zei Anne. Maar hoe kon hij zo snel verdwenen zijn? Er was geen andere weg en ze hadden hem niet zien lopen. “Of hij was een soort geest,” grapte Mees, terwijl hij zijn tas uit de auto pakte. Anne glimlachte, maar er zat een vleugje twijfel in haar hoofd. Wie was Vincenzo eigenlijk? Hoe wist hij precies de weg, terwijl de meeste mensen dit agriturismo niet eens konden vinden?

Mooie herinnering

De rest van hun vakantie op La Stella Verde was perfect. Ze genoten van het Italiaanse eten, wandelden door de bergen en lachten samen om hun avontuur. Maar het verhaal van Vincenzo bleef een mysterie. Op een avond, terwijl ze onder de sterrenhemel zaten, keek Mees naar Anne. “Mam, denk je dat Vincenzo echt was of gewoon een verzinsel van deze plek?” Anne haalde haar schouders op en glimlachte. “Geen idee, misschien een beetje van allebei. Maar zonder hem waren we hier niet geweest.” Tim keek op van zijn boek. “Volgende keer gewoon een agriturismo met een fatsoenlijk adres, oké?” Ze lachten, maar diep van binnen wisten ze dat ze deze vakantie nooit zouden vergeten. Soms zijn het de onverwachte avonturen die de mooiste herinneringen maken.